

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **G. R.**, zast. JUDr. Karlem Sochořem, advokátem se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 2632/18, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2006, č. j. 65 Az 497/2005 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátovi JUDr. Karlu Sochorovi **s e u r č u j e** částkou 3475 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2005, č. j. OAM-1718/VL-20–12-2005. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 citovaného zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 28. 6. 2006 pouze uvedl, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a požádal o ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 22. 8. 2006 ustanovil krajský soud stěžovateli advokáta JUDr. Karla Sochora. Výrokem II. citovaného usnesení zástupce vyzval, aby kasační stížnost doplnil tak, že uvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je kasační stížnost podána. V reakci na tuto výzvu zástupce stěžovatele kasační stížnost dne 15. 11. 2006 doplnil. Stěžovatel v doplnění tvrdí, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany tamních státních orgánů kvůli přechovávání dokladů o korupci a vydírání, jichž se tyto pracovníci dopustili. Tyto listiny má spolehlivě uschované na území Ukrajiny. Od svých příbuzných na Ukrajině se dozvěděl, že po něm tamní orgány neustále

pátrají. Stěžovatel tak není schopen listiny vyzvednout. Stěžovatel předpokládá, že listiny bude možno dopravit do ČR prostřednictvím spolehlivých osob. Prozatím se mu to ale nepodařilo. Žádá proto o poskytnutí přiměřené lhůty. Navrhuje, aby byl rozsudek krajskému soudu vrácen s tím, aby stěžovateli poskytl dostatek času k provedení označených důkazů.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.)

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikované pod č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatel pouze označil jako důvody pro podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností, tedy jakou právní otázku soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil, resp. jakých vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé se soud dopustil, v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem, nebo jakých vad řízení se dopustil žalovaný, je však stíženo nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitku jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost stěžovatele zákonné náležitosti neobsahovala a krajský soud proto správně vyzval stěžovatele, resp. ustanoveného zástupce k odstranění vad a stanovil

k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Na výzvu reagoval stěžovatel dne 24. 11. 2006. Ve svém podání důvody kasační stížnosti řádně nedoplnil, když neoznačil vady napadeného rozsudku, nýbrž uvedl, že má v zemi původu doklady o korupci a vydírání ze strany pracovníků tamních úřadů, avšak není schopen si je vyzvednout a proto žádá o poskytnutí přiměřené lhůty k jejich předložení.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103.

Stěžovatel řádně důvody podané kasační stížnosti ani po výzvě krajského soudu nespecifikoval. Pokud stěžovatel požaduje prodloužení lhůty k předložení důkazních prostředků, jež momentálně nemá k dispozici a za tímto účelem navrhuje zrušení rozhodnutí krajského soudu, uvádí důvody jiné, než které pro tento případ připouští § 103 odst. 1 s. ř. s. a zatěžuje tak kasační stížnost vadou, která způsobuje, že taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřipustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 22. 8. 2006 zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta následovně: částkou 1 x 1000 Kč za 1 úkon právní služby – převzetí a přípravy zastoupení a 1 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006; částkou 1 x 2100 Kč - dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006 za 1 úkon - doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 11. 2006 (2100 Kč) a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 1 x 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 3475 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu